

hedsministeriet en udtalelse fra Sundhedsstyrelsen om, hvorvidt levetidsprognosen for personer smittet med hiv må antages at have ændret sig, således at det ikke længere er overvejende sandsynligt, at personer, der smittes med hiv, i almindelighed afgør ved døden inden for maksimalt 10-15 år.

Af Sundhedsstyrelsens udtalelse fremgår, at de såkaldte kombinationsbehandlinger, som de seneste 2-3 år har været tilbudt hiv-smittede og aids-syge, har betydet en markant nedgang af såvel antallet af personer, der diagnosticeres med aids, som antallet af personer, der dør. Den langvarige effekt på sygelighed og dødelighed blandt hiv-smittede kendes endnu ikke, men det formodes, at hovedparten af de behandlede hiv-smittede i gennemsnit vil kunne leve længere end 15 år fra det tidspunkt, de smittes med hiv. Hvor meget længere er det umuligt at sige i dag.

Sundhedsministeriet oplyste dengang (i efteråret 1998) supplerende, at der formentlig om ca. 1 år vil kunne afgives en ny udtalelse om spørgsmålet, hvor man på grundlag af yderligere erfaringer med kombinationsbehandlingerne vil have et bedre grundlag for at udtale sig om levetidsprognosen for personer, der smittes med hiv.

Justitsministeriet følger udviklingen på dette område og vil senere på efteråret på ny indhente en udtalelse fra Sundhedsministeriet om levetidsprognosen for hiv-smittede.

Jeg har tidligere på året over for pressen tilkendegivet, at det - når de nye lægelige oplysninger foreligger - må overvejes, om bestemmelsen i straffelovens § 252, stk. 2, eventuelt bør ændres. Det er klart, at en sådan stillingtagen vil kræve grundige overvejelser.

2. Med hensyn til spørgsmålet om *erstatningsansvar* er dansk rets almindelige erstatningsregel culpereglen. Traditionelt fremstilles culpereglen således, at der indtræder ansvar for den skade, som forvoldes ved en handling, der kan tilregnes den pågældende som forsætlig eller uagtksom.

I visse særlige tilfælde har domstolene pålagt skadevoldere ansvar på objektivt grundlag uden for de områder, hvor der er givet udtrykkelige lovregler herom. Der, hvor et objektivt erstatningsansvar har været aktuelt, er navnlig i forbindelse med erhvervsmæssig eller offentlig virksomhed samt i øvrigt i tilfælde, hvor en almindeligt udbredt aktivitet generelt indebærer

en ganske særlig fare for væsentlig skadeforvoldelse.

Uden for disse områder har domstolene i visse tilfælde, hvor en aktivitet kan indebære fare for andre, skærpet ansvaret på anden måde. Det er navnlig sket ved at pålægge skadevolderen bevisbyrden for, at den pågældende har udvist den fornødne agtpågivenhed. Endvidere stilles der i retspraksis meget strenge krav til den agtpågivenhed, som skal udvises i forbindelse med udøvelsen af aktiviteter, der indebærer risiko for personskaade.

3. Er der ved en forbrydelse forårsaget skade, følger det af § 1 i loven om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (*offererstatningsloven*), at staten yder erstatning og godtgørelse for personskaade, der forvoldes ved overtrædelse af straffeloven, hvis overtrædelsen er begået i den danske stat.

I årsberetningen for 1993 fra Erstatningsnævnet er omtalt to sager, hvor der forelå spørgsmål om tilkendelse af tortgodtgørelse på grund af risiko for hiv-smitte. Erstatningssagerne angik to piger på 13 år. I straffesagen, som var den sag, der gav anledning til ændringen af straffelovens § 252, var der rejst tiltale for overtrædelse af straffelovens § 252 (nu § 252, stk. 1), og i forhold til de 2 mindreårige piger tillige straffelovens § 222, stk. 1. I beretningen oplyses bl.a. følgende:

»Ved byretten og ved Østre Landsrets anke-dom var tiltalte blevet dømt for såvel overtrædelse af straffelovens § 252 som § 222, stk. 1, og nævnet havde i henhold til de afsagte domme tilkendt de 2 mindreårige piger hver 15.000 kr. i tortgodtgørelse. Pigerne havde selv fremsat krav om tortgodtgørelse på henholdsvis 50.000 kr. og 35.000 kr.

Under ankesagens behandling i Højesteret, hvorunder tiltalte have påstået sig frifundet for den rejste tiltale, havde de 2 mindreårige piger gentaget deres krav om tortgodtgørelse.

Højesteret fandt ikke tilstrækkeligt sikkert grundlag for at henføre forholdene under straffelovens § 252, hvorfor tiltalte blev frifundet herfor. Tiltalte blev imidlertid i forhold til de 2 mindreårige piger dømt for overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1. Straffen herfor blev under hensyn til den risiko for hiv-smitte, som tiltalte havde udsat de mindreårige piger for, fastsat til fængsel i 8 måneder. De mindreårige piger blev hver tilkendt en godtgørelse for tort på 25.000 kr.«

4. Som det fremgår, afhænger erstatningsansvaret for at smitte en anden med hiv (eller ud-